

II. Šventųjų laikas

Šventasis – Šventosios Dvasios šedevras.

Šventieji – tavo bendrakeleiviai.

Šventieji tave ragina į šventumą, bet ir juose gali išvelgti silpnybių, tačiau jie nuolatos laikosi įsikibę Jėzaus rankos. Jie nėra akimirkos žmonės. Juose Žodis krenta į gerai paruoštą širdies dirvą, duodančią gausų derlių.

Šiame šviesos kely galėsi atrasti kelis iš jų, nors jų yra nepalyginamai daugiau ir tu gali juos atrasti pagal sau priimtina dvasingumą.

12 stotis: Šventasis Serafimas Sarovietis

Šventasis Serafimas (nuo gimimo vadintas Prochoru) gyveno prieš du šimtmečius Rusijoje ir priklausė Ortodoksų Bažnyčiai. Būdamas trejų prarado savo tėvą; padėjo savo motinai prižiūrėti statybos įmonę. Būdamas devyniolikos išėjo pėsčiomis link Sarovo girios, kuri buvo už 600 kilometrų nuo jo kaimelio.

Vienuolynę gavo Serafimo vardą, kuris, iš hebrajų kalbos išvertus, reiškia „liepsnojantis“. Dirbo kepėju, zakristijonu ir staliumi. Jam patiko toks darbas: „Fizinis darbas ir Šventraščio kartojimas padeda išsaugoti tyrumą. Dirbdamas be perstojo kartojė maldą: „Viešpatie Jėzau Kristau, Gyvojo Dievo sūnau, pasigailėk manęs nusidėjėlio“.

Krikščioniškojo gyvenimo tikslas yra priimti Šventąją Dvasią:

Kartą pas Serafimą atėjo žmogus norintis sužinoti, koks yra krikščioniškojo gyvenimo tikslas. Jis jau daug kartų to buvo klausęs net labai aukštų Bažnyčios hierarchų, tačiau niekas jam negalėjęs nieko tiksliai atsakyti. Serafimas paaiškino:

„Tikrasis krikščioniškojo gyvenimo tikslas yra priimti Šventąją Dvasią. Kai meldžiamasi, duodama išmaldos ar daromi kiti geri darbai, visa tai nėra būdai priimti Šventąją Dvasią. Tik tada, kai kiekvienas geras veiksmas daromas Kristaus vardu, tik tada gaunama ir Šventosios Dvasios malonė. Mums labiausiai prieinama yra malda. Labiau nei bet kas kitas ji suteikia Dievo Dvasios malonę ir bet ką darydami galime melstis.“

Dievas visų pirmiausia ieško širdies. Viešpats ieško širdies pripildytos meile Jam ir artimui – tai sostas, kur jis mėgsta sėdėti ir kur Jis pasirodys savo šlovės pilnatvėje.

Kuo reikia maitinti sielą? Dievo Žodžiu, nes Dievo Žodis yra angelų džiaugsmas, maitinantis Dievo ištroškusias sielas.

Iš knygos „O mano džiaugsmė! Kristus prisikėlė!“, Brolis Morkus. Tiberiados bendruomenė 2002 m.

Mąstymą siūlome pabaigti Šv. Augustino malda:

Alsuok many, Šventoji Dvasia, kad aš mąstyčiau, kas šventa.

Uždek mane, Šventoji Dvasia, kad aš daryčiau, kas šventa.

Patrauk mane, Šventoji Dvasia, kad aš mylėčiau, kas šventa.

Paremk mane, Šventoji Dvasia, kad aš vis skleisčiau, kas šventa.

Globok mane, Šventoji Dvasia, kad neprarasčiau, kas šventa.

Amen